

קירילו הבורסקאי

אוקראינה

סיפר וולדימיר בויקו

היה זמן ובקייב היה נסיך ומחוץ לחומות העיר חי דרקון שדרש קורבנות מתושבי העיר. מדי שנה הם היו צריכים למסור לא גבר או אישה.

הגיע תורה של בת הנסיך והוא נאלץ לשלוח אותה, כי חייב היה לעשות כמו כל יתר אנשי העיר.

בת הנסיך הייתה יפה מאוד והדרקון התאהב בה מיד, והיא הבינה זאת מיד. אחרי שהייתה אצלו ימים אחדים דיברה אליו ברכות. "אמור לי דרקון, האם קיים אדם חזק יותר ממך?" שאלה אותו.

"אכן יש איש כזה והוא חי בקייב על גדות נהר דנייפר" ענה הדרקון "הוא בורסקאי והוא חזק

כל כך שיכול להשרות תריסר שלחים בבד אחד. הוא משרה אותם בדנייפר, וכשהם מושרים במים נעשים כבדים מאוד. פעם או פעמיים נסיתי למשוך אותם לתוך הנהר, רק כדי לראות האם יוכל להוציא אותם חזרה, והוא עשה זאת בקלות ומשך אותם והיה מוציא גם אותי יחד איתם אילו נתתי לו. זה האדם היחיד שאני חושש ממנו."

בת הנסיך שמעה זאת והתחילה לחשוב איך ניתן לשלוח את המידע הזה לאביה, ואיך תוכל לחזור אליו. היא לא הייתה שם לבד לגמרי, כי לקחה איתה יונה, אותה גידלה עוד בקייב.

אחרי שיקול ארוך היא כתבה לאביה: "ישנו איש בקייב, קירילו שמו, ואני מתחננת לפניך שתשכנע אותו בעצמך או דרך אחרים, שיבוא להאבק עם הדרקון ולשחרר אותי, בחורה אומללה, מהגורל שלי. אם לא תצליח לשכנע אותו במילים, תרעיף עליו מתנות. אבל תדאג שלא ידברו אליו אלא רק בנימוס, פן יעלב מדבר מה. עד סוף ימיי אתפלל למען שניכם

ויהיה אל איתכם."

אחרי שכתבה זאת קשרה את המכתב לצווארה של היונה ונתנה לה לצאת מהחלון. היונה התעופפה מיד ישר הביתה. ילדי הנסיך ששיחקו בחצר ראו אותה וקראו "אבא! אבא! הגיעה היונה של אחותינו!". לבו של הנסיך הוצף באושר, אך רק לזמן קצר, והוא התחיל לשקול את הדבר. "בוודאי הדרקון הרג כבר את בתי" אמר לעצמו.

הוא נתן ליונה לנחות על ידו ומצא את המכתב הקשור עליה. מיד אחרי שקרא אותו הזמין אליו את יועציו.

"האם ישנו בקייב אדם בשם קירילו הבורסקאי?" שאל אותם.

"אכן יש כזה, נסיכנו. הוא חי על גדות הנהר דנייפר." ענו היועצים.

"איך לגשת אליו ולבקש אותו בלי להעליב אותו?" לכך לא הייתה להם תשובה אך הם שלחו את הזקנים שבאנשי קייב לדבר עם קירילו.

השליחים הלכו מיד. הם באו לבקתה של קירילו, פתחו את הדלת ונעמדו דום. הבורסקאי ישב על הארץ ובידיו הגלויות סחט מים מתריסר עורות בבת אחת. הם ראו איך זקנו הלבן מתנדנד תוך העבודה. אחד השליחים השתעל וזה הבהיל את קירילו עד שהעורות נקרעו בידיו. הוא הסתובב והביט על הזקנים, והם קדו עמוק והתחילו לומר לו מי שלח אותם ומדוע. אך הוא כעס כל כך שלא רצה לשמוע מילה ולא להביט עליהם. הם התחננו וכרעו ברך לפניו, אך ללא הועיל.

מה ניתן לעשות?

הם חזרו אל הנסיך בעצב רב והנסיך חשב זמן רב עד שהחליט לשלוח לקירילו את הצעירים שבאנשי קייב.

אך השליחים הצעירים לא הצליחו טוב יותר מאשר הזקנים. כי הבורסקאי שתק וישב בלי נוע, קודר כמו ענני גשם.

הנסיך שקל שוב ואז החליט לשלוח לקירילו ילדים קטנים אחדים. הילדים באו לבקתת

הבורסקאי והתחילו להתחנן ולבכות, עד שלבו נמס.

"טוב, אעשה מה שביקשתם" אמר.

הוא הלך לנסיך וביקש שיתנו לו תריסר חביות זפת ותריסר מריצות חבל גרירה עבה. אחרי שאלה הובאו אליו התחיל לכרוך את החבל סביב עצמו ולמרוח אותו בזפת. אחר כך לקח מוט שמשקלו עשרה פוד לפחות, והלך להאבק עם הדרקון.

"האם באת להלחם בי קירילו, או לעשות שלום?" שאל הדרקון.

"באתי להלחם בך, מפלצת מקוללת! לא אעשה לעולם שלום אם אלה כמוך!" ענה קירילו.

הם התחילו להאבק עד שהאדמה רעדה. הדרקון ניסה לנשוך את קירילו ולסתותיו נדבקו בזפת. הוא ניסה שנית ופיו התמלא בחבל עבה. ובינתיים קירילו הכה אותו במוט הגדול והכבד שלו והפיל אותו ארצה.

המאבק חימם את הדרקון כל כך שהרגיש כאילו אש אוחזת אותו. הוא רץ לדנייפר כדי

להתקרר ובינתיים קירילו עטף את עצמו שוב בחבל ונמרח בזפת. כל פעם שהדרקון ניסה לתקוף אותו הבורסקאי הכה אותו במוט.

הדרקון ניסה לתקוף שוב וקירילו הכה אותו עד שהד המכות נשמע סביב.

הם נאבקו ונאבקו ומסביב עלה עשן בעננים סמיכים וניצוצות עפו סביב. קירילו הכה מהר וחזק והדרקון נראה לוחט כמו להב מחרשה בנפחיה. הוא השתעל וירק ואדמה רעדה תחתיו.

אנשי קייב הביטו על הקרב מהגבעות ועמדו שם ללא נוע. עד שבסוף הדרקון נפל על הארץ ברעש חזק. האנשים על הגבעות מחאו כפיים ועודדו את קירילו הבורסקאי.

הדרקון שכב מת. קירילו לקח את בת הנסיך והוביל אותה לאביה.

הנסיך לא ידע איך להודות לקירילו ומה לעשות למענו.

אך מאותו היום אזור קייב בו חי קירילו נקרא כיכר הבורסקאי.